

A woman with long dark hair, wearing a white coat and dark pants, is walking away from the viewer down a path in a forest. The trees are bare and the ground is covered in snow. The scene is lit with a soft, ethereal glow, and there are many small, sparkling light effects scattered throughout the image, particularly around the woman and the trees. The overall mood is mysterious and atmospheric.

Koht, kust ta leiti

ROMAAN

New York Timesi bestsellerite autor

Kimberly McCreight

Kimberly McCreight
Where They Found Her
2015

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud,
paigad ja sündmused on autori kujutluse vili ja need ei kajasta reaalsust.
Mis tahes sarnasus tegelike sündmuste, paikade või inimestega,
elusate või surnutega, on täiesti juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Katrin Kessler
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2015 by Kimberly McCreight
Published in agreement with the author c/o Marly Rusoff Literary Agency,
Bronxville, New York, USA.
All rights reserved.
© 2017 Kirjastus ERSEN

M11331717
ISBN 978-9949-82-137-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Kõikidele tütardele, eriti aga minu omadele.

„Ilus valge lippaed ei hoia veel õudusi eemal.“

ANNE SEXTON

Eessõna

Mõtlen kotile ja sinna topitud veristele rätikutele alles hiljem. Need on mahamatmiseks liiga suured, aga ma ei saa neid ka sinna jätta. Võib-olla oleksin pidanud paremini ettevalmistunud olema. Rohkem piasiasjadele mõtlema. Kuid raske on valmis olla millekski, mida tegemas sa end ette ei kujuta.

Lõpuks võtan ma need 17. kiirteele kaasa. Mõtlen need prügi-kasti panna. Võib-olla mõne tankla või kiirtoidurestorani taha. Ning hommikul tuleb prügiveofirma ja viib asitõendid minema. Kuid tanklad on veel avatud ja restoranid samuti, autod on prügikastide lähedale pargitud, kliendid voorivad sisse ja välja. Liiga palju pealt-nägijaid. Alles Highlightsi solaariumi juures näen seda, mida otsin. See on suletud ja selle taga on tühi parkla, mille kauges pimedas nurgas on prügikast.

Mu süda peksleb, samal ajal kui kaant kergitan. Kergendus, tunnen seda juba. Peaaegu läbi, peaaegu lõppenud, kõik see. Kuid kaas ei nihku. Tõmban seda korra, kaks. Teisel korral teen seda nii tugevalt, et mu sõrmeküüned murduvad. Kaas on ketiga kinni. Korralikult lukku pandud, nii et keegi minusugune sinna oma räpaseid saladusi peita ei saaks.

Kuid ma ei saa uut kohta otsida. Mul pole aega. Ma ei või enam sekunditki oodata. Ei suuda enam sammugi astuda. *See* peab õnnestuma. Mul on vaja, et selle asjaga ühele poole saaksin, kohe.

Koban kiiresti prügikasti serva, sikutades seda. Otsides nõrka kohta. Lõpuks leian ääre, mis kerkib, kõigest mõne sentimeetri, kuid sellest ehk piisab. Pean tugevasti lükkama, et verest läbi imbunud

rätikud sinna sisse saada, veelgi kõvemini aga, et riidest kott läbi peene prao suruda. Korraks tekib mul hirm, et see jääb sinna vahele kinni. Ent kui ma kogu oma keharaskusega lükkan, lipsab see nii kiiresti sisse, et löön äärepealt näo vastu prügikasti serva ära.

Kui ma käed ära tõmban, on need verega koos. Hetkeks mõtlen, et see on minu oma. Kuid see pole minu veri. See on imiku veri. Olen üleni sellega koos, täpselt nagu tund aega tagasi.

Molly Sanderson, sissejuhatav seanss,
18. veebruar 2013

(Audiotranskriptsioon, salvestatud patsiendi teadmisel ja nõusolekul)

K: Kui sa ei tahtnud minu juurde tulla, miks sa siis siin oled?

MS: See pole midagi isiklikku.

K: Seda ma ei arvanudki. Aga isegi kui oleks olnud, poleks sellest midagi.

MS: Sest teraapias on kõik lubatud?

K: Sa ei arva protsessist suurt midagi.

MS: Ei, ei. Vabandust. Ma ei ole tavaliselt nii vaenulik. Vähemalt varem ei olnud.

K: Lein võib väga tugevalt mõjuda.

MS: Ja ma olengi nüüd selline? Jäängi selliseks?

K: Ma ei tea. Kes sa praegu oled?

MS: Mul on teine laps ka. Väike tüdruk, Ella. Ta on kolmene. Igatahes on tema tõeline põhjus, miks ma tulin. Kaks nädalat pärast seda, kui see juhtus, ei tulnud ma voodist välja. Ma ei usu, et kogu selle aja kordagi Ellat puudutasin. Ma ei kallistanud teda. Ei öelnud talle, et kõik saab korda. Mina polnud ainus, kes lapse kaotas. Ella kaotas väikese õe, keda elevusega oli oodanud. Ta rääkis vaid sellest... Üks hetk, mul on pabertaskurätti vaja. Vabandust, ma lihtsalt...

K: Sa ei pea vabandama, et endast väljas oled. Sa oled läbi elanud kohutava tragöödia, Molly. Lapse kaotamine on kõige traumaatilisem kogemus üldse.

MS: Kas ma sellepärast nii tunnengi?

K: Kuidas?

MS: Nagu oleksin ka mina tol päeval surnud. Ja et mitte miski ei too mind enam tagasi.

K: Vahest peaksime otsast alustama. Molly, ma arvan, et sul on aeg rääkida, kuidas sa oma lapse kaotasid.

Molly

Taevas me suurest eendaknast hakkas heledamaks muutuma, kui oma silmad avasin. Hommik polnud veel päris käes. Tee nii, et see poleks äratuskell, veel mitte. Kui lärm uuesti kõlas, taipasin, et see oli mu öökapil vibreeriv telefon. Pimeduses helendas ekraanilt Erik Schinazy nimi.

„Kas kõik on korras?“ vastasin ma ilma tervituseta.

Nende viie kuu jooksul, kui olin väikeses, ent auväärses Ridgedale Readeris töötanud, polnud ajalehe peatoimetaja mulle kunagi väljaspool tööaega helistanud. Tal polnud selleks põhjust olnud. Readeri kunsti-, elustiili- ja persoonilugude ajakirjanikuna tegelesin ma teemadega, mis polnud seotud hädajuhtumitega.

„Vabandust, et sulle nii vara helistan.“ Erik kõlas väsinult või hajameelselt. Midagi sellist. Arutlesin hetkeks, kas ta on joonud. Erik oli nüüd väidetavalt kaine, kuid räägiti, et ta oli Wall Street Journalist joomise pärast lahti lastud. Nõudlikku, pikka, jäiga hoiaku, sõjaväelasliku kõnnaku ja korralikult lühikeseks põetud juustega Erikut oli raske lohaka joodikuna ette kujutada. Ent pidi ju leiduma mingi parem selgitus, miks temasuguse kaliibriga ajakirjanik Readerisse sattus, olgugi et peatoimetajaks, kui see, et tema naine Nancy, Ridgedale'i ülikooli psühholoogiaõppejõud, väsis ära sõitmisest Ridgedale'i ja New Yorgi vahel, kus nad olid elanud siis, kui Erik veel Journalis töötas.

Mitte et mina oleks mingi kohtumõistja olnud. Ma sain Readerisse tööle tänu Nancyle, kes oli teaduskonna vastuvõtukomitees...